

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΘΟΙ ΦΙΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΤΟΧΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΦΙΛΙΩΤΩΝ

Δημοσιεύουμε πιο κάτω την κύρια ομιλία που έγινε από τον πρόεδρο του ΘΟΙ Φιλιάς κ. Γιώργα Χατζηδαμιανού κατά την περσινή αντικατοχική πορεία προς τη Φιλιά, *περίσσερωνα 18 Ιουλίου 1993.*

Έλληνίδες, Έλληνες,

Βρισκόμαστε και φέτος στη φιλόξενη αυτή πλατεία της Περιστερώνας, έτοιμοι να ξεκινήσουμε και πάλι προς την τουρκοπατημένη γη μας, την αγιασμένη και ποτισμένη με τον ιδρώτα μας γη της Φιλιάς.

Εκεί βρίσκονται οι ρίζες μας, εκεί βρίσκονται τα όνειρα μας, εκεί βρίσκεται το μέλλον μας, το μέλλον των παιδιών μας και των απογόνων μας γιατί η Φιλιά ήταν είναι και θα παραμείνει για πάντα Ελληνική.

Ενώνουμε σήμερα τις καρδιές μας, υψώνουμε στεντόρια και ουρανομήκη φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στο άδικο, και εμφορούμενοι από τον ιερό πόθο της επιστροφής αλλά και ξεχειλισμένοι από εθνική οργή και αγανάκτηση για την 19χρονη κοροϊδία, τον συνεχή εμπαιμό και τη στυγνή εκμετάλλευση της καρτερικότητας και των ειρηνικών αισθημάτων μας, θα δώσουμε ξεκάθαρο μήνυμα στους ισχυρούς της γης αλλά και στην πολιτική ηγεσία:

- Δεν είμαστε διαθετειμένοι να ζησουμε για πολύ ακόμη μακριά από τη Φιλιά.

- Δεν θα νομιμοποιήσουμε ποτέ το άδικο, μα με τα ίδια μας τα χέρια θα σπάσουμε τις αλυσίδες και τα συρματοπλέγματα της ντροπής.

- Δεν θα ανεχτούμε άλλο τον εμπαιμό ούτε θα δεχθούμε ποτέ να εξισωθούμε άμεσα ή έμμεσα με τους σφαγείς και τους άρπαγες εισβολείς.

- Απαιτούμε σήμερα, ενώπιον της πολιτικής ηγεσίας του τόπου να εξείρει τους μηχανισμούς εκείνους που να μας βγάλουν από τα αλληπάλληλα τραγικά αδιέξοδα που επισώρευσε η ζημογόνος, όπως αποδείχθηκε, διαδικασία του διακοινοτικού διαλόγου.

- Να είναι βέβαιη η πολιτική ηγεσία μας πως ο λαός και ειδικότερα εμείς οι Φιλιώτες είμαστε έτοιμοι να υπακούσουμε στο πρόσταγμα τους για απελευθέρωση της πατρίδας μας. Θέτουμε τους εαυτούς μας ως υπηρέτες της πατρίδας.

- Θέλουμε με τη σημερινή πορεία μας να δώσουμε επίσης το μήνυμα πως ο λαός και ο κάθε Έλληνας αυτού του τόπου ξεχωριστά έχει να διαδραματίσει κι' αυτός το δικό του ρόλο και δεν μπορεί να αφήνεται έρμαιο και απαθής θεατής των εξελίξεων.

Η 19χρονη ταλαιπωρία μας στην προσφυγιά, η συνεχής συμβίωση μας με την αδικία, η σκληρή και αδιάλλακτη τουρκική στάση, τα αλληπάλληλα τραγικά αδιέξοδα της μέχρι τώρα πορείας του Κυπριακού, δεν μας λύγισαν, αλλά ξεχείλισαν το ποτήρι της καρτερίας, της υπομονής, αλλά και της οργής μας.

Το πρόσφατο ναυάγιο των συνομιλιών στη Νέα Υόρκη, από τις οποίες διαφάνηκε για πολλοστή φορά η ακαμψία της τουρκικής στάσης, θα πρέπει να επισφραγίσει και το τέλος

της άκαρπης, όπως αποδείχθηκε, διαδικασίας που ακολουθήσαμε μέχρι σήμερα. Μιας διαδικασίας που ονομαζόταν ρεαλιστική, αλλά, παρά την υπέρμετρη διαλλακτικότητα μας, τον ολισθηρό κατήφορο των υποχρεώσεων μας, που έτεινε να πλησιάσει τις τουρκικές θέσεις, αποδείχθηκε ουτοπία.

Ήλθε, πιστεύουμε, ο καιρός να αναζητήσουμε νέα πορεία και να εγκαταλείψουμε τις επικίνδυνες ατραπούς που μας οδηγούν στο πουθενά ή, ακριβέστερα, στη νομιμοποίηση της κατοχής και την τουρκοποίηση. Μια νέα πορεία που να οραματίζεται κρυστάλλινους και διαυγείς στόχους, που να εμπνέουν και να εκφράζουν τους πόθους και τα οράματα του λαού μας. Μια νέα πορεία που να χαραχθεί από την ηγεσία ολόκληρου του Έθνους και να καθορίζει μακροπρόθεσμους σκοπούς και στόχους.

Ας μιλήσουμε τη γλώσσα της αλήθειας:

Οι «οδυνήοι συμβιβασμοί» και «οι επιβαλλόμενες υπό τις περιστάσεις» λύσεις, όπως μας λένε, δεν πρόκειται να εμπνεύσουν ποτέ κανένα λαό, ούτε και να συγκινήσουν τη διεθνή κοινή γνώμη και προπαντός τη διπλωματία.

Ένας λαός αγωνίζεται δίνοντας την ίδια τη ζωή του, για οράματα και ιδανικά, αλλά ποτέ στην ιστορία κανένας λαός δεν αγωνίστηκε και δεν θυσιάστηκε για να παραχωρήσει εδάφη και δικαιώματα στον κατακτητή του. Και φυσικά και εμείς, κληρονόμοι μιας λαμπρής ιστορίας δεν θα δεχθούμε το συμβιβασμό, όσο έντιμος και αν παρουσιάζεται, με τον κατακτητή, γιατί στην ουσία αυτό σημαίνει συνθηκολόγηση, υποταγή και αναγνώριση τετελεσμένων.

Εάν τη φαινομενική απάθεια του λαού που παρατηρείται σε μια πατρίδα ημικατεχόμενη, κάποιος την ερμηνεύει σαν αδιαφορία και σαν λιποψυχία, τους πληροφορούμε πως λογαριάζουνε λάθος.

Η εικόνα αυτή παρουσιάζεται γιατί θέλησαν κάποιοι να υποβαθμίσουν το ρόλο του λαού στον αγώνα για επιστροφή. Για 19 χρόνια μας έτρεφαν κατά καιρούς με ψευδαισθήσεις μιας έστω κολοβής λύσης με βάση την οποία θα επέστρεφαν μερικοί πρόσφυγες, ενώ άλλοι ήταν πάντοτε καταδικασμένοι στην προσφυγιά. Ο ρόλος του λαού και ιδιαίτερα των προσφύγων, ουδέποτε θεωρήθηκε σημαντικό.

Οι στόχοι της πολιτικής μας ηγεσίας για μια τέτοια λύση που δίνει υπερπρονόμια στους Τουρκοκύπριους και καθιστά τους Έλληνες της Κύπρου πολίτες δεύτερης κατηγορίας, ουδέποτε θα εμπνεύσει το λαό μας.

Ας καθορίσουν σαφείς και εθνοπρεπείς στόχους, ας στηριχθούν στη δύναμη του λαού και τότε να είναι σίγουροι πως θα γίνει το θαύμα.

Έλληνίδες, Έλληνες,

Εμείς υμνούμε σήμερα στεντόρεια φωνή διαμαρτυρίας και οργής. Το μαχαίρι έφτασε στο κόκκαλο.

Ας μην ολιγωρήσουμε

Στο τουρκοπατημένο χωριό μας, επτά χιλιάδων χρόνων πολιτισμός λεηλατείται.

Τριών χιλιάδων χρόνων ορθοδοξία, βεβηλώνεται.

Δεκαενιά ολόκληρα χρόνια ο αιμοσταγής Αττίλας μολύνει τα άγια και ιερά χώματά μας και καρπούται τη γη την ποτισμένη με το μόχθο, τον ιδρώτα και με το ίδιο μας το αίμα.

Οι ελπίδες που εναποθέσαμε στους ισχυρούς της γης αποδείχθηκαν φρούδες.

Φτάνει πια.

Η 19χρονη υπομονή μας εξαντλήθηκε.

Με τη σημερινή μας πορεία εκφράζουμε την απογοήτευση μας για τις κούφιες υποσχέσεις που πήραμε και εξακολουθούμε να παίρνουμε από τους ισχυρούς της γης και σηματοδοτούμε την αρχή μιας νέας πορείας μέσα από την οποία μπορούμε να ξαναβρούμε τη χαμένη εθνική μας αξιοπρέπεια.

Καλούμε σήμερα ολόκληρο τον προσφυγικό κόσμο και γενικά ολόκληρο τον ελληνισμό της Κύπρου σε εγρήγορση. Θα πρέπει να αντιληφθούμε επιτέλους πως την τύχη τούτου του τόπου έχει τη δύναμη να καθορίζει ο λαός του και ότι ο καθένας από μας έχει να διαδραματίσει το δικό του ρόλο. Αλοίμονο αν παραμείνουμε απαθείς θεατές των εξελίξεων. Αλοίμονο αν λιποψυχήσουμε.

Αυτή την ιστορική παρακαταθήκη ακολουθούμε και μεις σήμερα.

Πορευόμαστε στα άγια και ιερά χώματα μας όχι σαν μια απλή έκφραση διαμαρτυρίας για τη συνεχιζόμενη κατοχή. Πορευόμαστε, όχι για να επιδώσουμε ψηφίσματα καταδίκης της τουρκικής εισβολής γιατί αυτό είναι δεδομένο και κατήντησε δυστυχώς γράμμα κενό. Πορευόμαστε για να φθάσουμε μέχρι τα σπίτια μας και να εγκατασταθούμε στη γη που μας γέννησε.

Καλούμε την ειρηνευτική δύναμη και τις αρχές ασφαλείας του κράτους να ανταποκριθούν σωστά στο ρόλο τους, να μας συνοδεύσουν με ασφάλεια στο κατεχόμενο χωριό μας και όχι να μας παρεμποδίσουν.

Η Φιλιά είναι ο τόπος μας. Στη Φιλιά βρίσκεται το σημαντικότερο και πολυτιμότερο κομμάτι της ζωής μας. Στη Φιλιά βρίσκεται η καρδιά μας. Εκεί βρίσκονται θαμμένοι οι γονείς μας, οι παππούδες μας και τ' αδέρφια μας. Εκεί βρίσκονται οι ρίζες μας. Κι' αν μας απέκοψαν με βία και μας πέταξαν στην προσφυγιά δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς ρίζες

Έλληνίδες, Έλληνες,

Με τη σημερινή πορεία μας θα διατρανώσουμε για ακόμα μια φορά την αμετάθετη πίστη μας για επιστροφή και θα διαδηλώσουμε την αποφασιστικότητά μας για αγώνα μέχρις εσχάτων. Θα εκφράσουμε σήμερα την ελπίδα μας που στηρίζεται στη δύναμη της ψυχής μας που πηγάζει από την πίστη μας στο Θεό και στο δίκαιο του αγώνα μας, για τη συνέχιση ενός αγώνα με στόχο την πλήρη απελευθέρωση της πατρίδας μας. Ενός αγώνα που εμείς οι φιλιώτες αρχίσαμε από καιρό και θα συνεχίσουμε μέχρι την πλήρη δικαίωση.

Μέχρι που η Φιλιά δοθεί στους νόμιμους κατοίκους της αλλά και το κάθε κατεχόμενο χωριό μας αναπνεύσει πραγματικό αέρα ελευθερίας. Μέχρι που η γαλανόλευκη κυμματίζει ελεύθερη στο λιμανάκι της Κερύνειας, μέχρι που ο Πενταδάκτυλος μας χαιρετά με την ανοικτή του παλάμη με ικανοποίηση γιατί του σπάσαμε τις αλυσίδες και τις χειροπαίδες. Δίνουμε σήμερα όρκο ιερό υπό το βάρος του ιστορικού μας χρέους πως αν οι ισχυροί της Γης έκλεισαν τα μάτια μπροστά στο άδικο, εμείς θα πάρουμε τη Φιλιά με τα ίδια μας τα χέρια.